

Dominee gelooft niet in wonder

door Dennis Arentsen. donderdag 17 december 2009 | 08:27 | Laatst bijgewerkt op: donderdag 17 december 2009 | 10:34

Tekstgrootte

De dammende dominee Jan Lammers voor 'zijn' kerk in Nijbroek: „In Amsterdam ben je een randverschijnsel, hier heb je nog aanzien.” foto Ab Hakeboom

NIJBROEK - Wonderen zijn de wereld nog niet uit. De dammende dominee Jan Lammers weet het, koestert zijn heilig geloof, maar niet in de Nederlandse titel. De predikant uit Nijbroek debuteert op zijn 58ste op het NK, maar heeft geen enkele fiducia in een stunt.

De kerk aan het dorpsplein vormt de kern van Nijbroek, een 800 inwoners tellend dorp tussen Deventer en Vaassen. Dammer Jan Lammers streek er ruim vier jaar geleden neer om dominee te worden. Een cultuuromslag voor de predikant die het ambt nog steeds combineert met het predikantschap in Amsterdam. Van oost naar west, van hectiek naar serene rust. „Waar je in Amsterdam wordt gezien als randverschijnsel, zijn de mensen hier trouw aan hun kerk en heb je als dominee aanzien.”

De ontkerkelijking gaat Lammers aan het hart. Met een gering aantal volgelingen is de toekomst van de protestantse kerk in de hoofdstad in gevaar. „Maar een kerk heeft altijd bestaansrecht”, meent Lammers. „We hebben het onszelf in de afgelopen jaren wel moeilijk gemaakt. Die hooghartigheid met al die betuttelende regeltjes deden het imago geen goed. Daar distantieer ik me van. Geloof zit 'm niet in uiterlijkheden zoals een vrouw die een rok móet dragen. Dat heeft voor verdeeldheid gezorgd. Maar geloof heeft een ondersteunende functie in het leven. Net zoals sport een aanvulling is om ons bestaan aantrekkelijker te maken. ”

Sport en religie gaan prima samen, vindt Lammers, al blijft hij terughoudend. „De damsport wordt vooral beoefend op de bijbelgordel van Zeeland tot Staphorst, dus spelen we meestal op zaterdag. Als het niet hoeft, ga ik op zondag niet dammen; het is een rustdag. Maar de tijd dat het onbespreekbaar was in de kerkelijke gemeenschap, ligt achter ons. Mijn professor in de theologie, A.A. van Ruler, zei het jaren terug al: zondagmorgen naar de kerk, 's middags naar het stadion van FC Utrecht.”

De afgestudeerd theoloog zat al op jonge leeftijd achter het dambord. Haalde als tiener zelfs de finale van het Nederlands jeugdkampioenschap toen moeder Lammers ingreep. „Ze haalde me van dammen af, omdat ik in haar ogen vervreemde van mijn leeftijdgenoten en te weinig tijd aan mijn studie besteedde.” Waarmee een mogelijke damcarrière in de knop werd gebroken, denkt Lammers. „Maar ik neem het haar niet kwalijk.” Ruim 35 jaar later trok Lammers het dambord weer eens uit de kast. Hij bleek het honderdruitspel niet verleerd. „Ik behoor tot de oudere garde in de damwereld en heb af en toe wat concentratieproblemen, maar het is prachtig om nu op het NK te staan.”

Veel vertrouwen op een goede afloop heeft hij niet. „Ik heb met 1220 veruit de laagste rating van de 32 deelnemers. Daarnaast heb ik - als nummer vijf van Gelderland - mijn plek te danken aan de genade van Gerrit Boom, die het NK laat schieten. Geloof en hoop bieden houvast; ik geloof in wonderen, maar niet in een NK-titel.” Daar kan ook Truus niets aan veranderen. De Nijbroeker heeft zijn hart verpand aan de damcomputer, sinds die haar intrede deed in huize Lammers. „Zij heeft me beter gemaakt, vooral damtechnisch. Van tactiek snapt ze niet veel. Gelukkig, want sport moet menselijk blijven. Een dammer is de artiest die z'n eigen vormgeving bepaalt.”